
SPRAWOZDANIA

„Studia Pastoralne” 2016, nr 12, s. 336-337

Michał Kapias

Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach

Katedra Zarządzania Publicznego

i Nauk Społecznych

Sprawozdanie
z Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej:
Osoba starsza w perspektywie pastoralno-społecznej
Wydział Teologiczny UŚ w Katowicach, 5 maja 2016 r.

STAROŚĆ – CZAS KLĘSKI CZY NOWE MOŻLIWOŚCI?

Czy w świecie zdominowanym przez kult młodości jest miejsce dla tych, którzy wiosnę swego życia mają już za sobą? Po ogólnopolskiej konferencji naukowej, którą od lat organizuje Katedra Zarządzania Publicznego i Nauk Społecznych naszej uczelni wspólnie z Wydziałem Teologicznym Uniwersytetu Śląskiego, można bezsprzecznie na powyższe pytanie odpowiedzieć twierdząco. 5 maja br. odbyła się mianowicie – tym razem w gmachu Wydziału Teologicznego UŚ – kolejna edycja tej konferencji, pod wymownym tytułem: *Osoba starsza w perspektywie pastoralno-społecznej*.

Podjęta podczas tego spotkania refleksja jak zwykle wymykała się spod sztywnych reguł klasyfikacji naukowej. Pojawiały się bowiem wątki nie tylko ekonomiczne, teologiczne czy socjologiczne, ale także filozoficzne i etyczne. Ta interdyscyplinarność naukowa jest zamierzonym celem organizatorów i zdecydowanie jednym z największych jej walorów. Rzadko bowiem można znaleźć tak odmienne środowiska, które razem podejmują próbę refleksji nad wspólnie wybranym i przygotowanym problemem, z pozoru słabo przystającym do siebie, albowiem wchodzącym w zakres myśli pastoralno-społecznej.

W tym roku głównym zagadnieniem stała się „osoba starsza” – i to nie tylko jako zjawisko społeczno-kulturowe, ale także jako problem językowy, albowiem jakże to nazywać dziś kogoś starcem? Pojawiła się więc sugestia, aby stosować raczej sformułowanie: „późna dojrzałość”, ale nie znalazło ono uznania, ponieważ skojarzono je z postawą „opóźnienia w rozwoju”. Ostatecznie więc wysunięto postulat, aby nie bać się stosowania słowa „starość” ani też nie obawiać się całego stanu egzystencjalnego, który niesie dla człowieka ten czas „jesieni życia”. Pojawiały się przeto dezyderaty domagające się przywrócenia należytej godności życia osobom w podeszłym wieku, skorzystania z ich wiekowego doświadczenia, zwłaszcza przez młodszych ludzi, a także większego ich zaktywizowania. Siły fizyczne osób „trzeciego wieku” są z pewnością nadszarpnięte, ale wiedza i duchowość mogą stać się okazałym rezerwuarem pozytywnych przemian społecznych i kulturowych. Podkreślano także wartość rodziny w tym okresie życia oraz wagę świadomości, iż „jest się komuś potrzebnym”.

Oprócz refleksji teoretycznej w niektórych wystąpieniach podawano także typowo praktyczne rozwiązania zagadnień gerontologii. Dotyczyły one problematyki opieki zdrowotnej, przemian demograficznych w naszym społeczeństwie, a także zaangażowania intelektualno-naukowego na uniwersytetach trzeciego wieku.

Prelegenci obecni na konferencji reprezentowali kilka środowisk naukowych. Oprócz wyżej wspomnianego Uniwersytetu Ekonomicznego w Katowicach oraz Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Śląskiego, byli także przedstawiciele Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie, Wyższej Szkoły Humanitas w Sosnowcu oraz Górnośląskiej Wyższej Szkoły Pedagogicznej im. Kardynała Augusta Hłonda w Mysłowicach. Ta różnorodność reprezentantów poszczególnych szkół wyższych – to kolejny dowód doskonałej współpracy i wysiłku, jaki przez minione lata został włożony w zorganizowanie konferencji, która wzajemnie integruje naukowców, na co dzień działających w bardzo odmiennych środowiskach.